

Juanjo Puigcorbé: «La Vegueria de Barcelona serà el nostre Nova York»

Published by [Interacció](#) [1] on 14/02/2017 - 10:44 | Last modification: 05/02/2026 - 15:15

L'actor Juanjo Puigcorbé (Barcelona, 1955) és ara el diputat delegat de Cultura de la Diputació de Barcelona. Explica quins són els projectes per a la demarcació, però també quina hauria de ser l'ambició cultural ?i científica? d'una Catalunya independent.

Entre la Generalitat, l'Ajuntament i l'Estat, quina ha de ser la política cultural de la Diputació?

—Els clients de la Diputació són els municipis. Per tant, nosaltres atenem als municipis i tot el que ha de succeir entre ells a la demarcació de Barcelona, que és la més poblada i la més potent. El futur de les diputacions no sabem quin serà. En tot cas, actualment són estructures d'Estat i després serà necessària també una estructura supramunicipal per a un país que probablement estarà endreçat en vegueries.

—I com hauria de ser la futura Vegueria de Barcelona?

—La Vegueria de Barcelona en si es pot comparar molt bé amb la ciutat de Nova York. Manhattan i Barcelona tenen unes dimensions semblants, tot i que Barcelona sigui una mica més gran. Brooklyn és el Baix Llobregat. Staten Island seria el Prat i els voltants. Els vallesans són Queens, amb unes semblances importantíssimes. I el Bronx seria Santa Coloma, Badalona, Montcada, etc.

—Aquests municipis potser us diran que no els agrada ser el Bronx...

—No, no. És que el Bronx té mala fama però...

—Ja no és el que era.

—No, no, ni de lluny. I després Long Island és el Maresme.

—No és una illa, però és ben allargat.

—La ciutat de Nova York té cinc milions d'habitants; la Vegueria de Barcelona en tindrà 5 milions i escaig. Per tant, estem parlant d'un Nova York del sud d'Europa importantíssim, amb un front marítim importantíssim, amb unes carenes semblants a les que tenen San Francisco o Los Angeles, i a més a més tenim unes dimensions una mica més petites que Nova York. Ja fa temps que es diu que l'Hospitalet és el Brooklyn de Barcelona ?l'últim dia ho deia la mateixa alcaldessa de l'Hospitalet, Núria Marín, en una conferència. Per tant, jo crec que ja hem de començar a parlar de la Barcelona real, que és més gran que la Barcelona metropolitana ?que jo entenc que s'ha quedat petita? i que correspondria amb la Vegueria de Barcelona. Això és el nostre Nova York. És que és una

Juanjo Puigcorbé / Jordi Play

—Quines?

—Per exemple, l'audiovisual. Jo l'he fet créixer; col·laborem amb l'Acadèmia de Música i la de Cinema; farem el Cicle Gaudí; farem ?juntament amb la Generalitat? el cicle cinema.cat ?un programa, igual que funcionava el teatre.cat d'arts escèniques i música?; encetarem uns programes socials conjunts amb Benestar Social: un programa de cultura inclusiva on posem moltes coses, Pallapupes, la Mirada Tàtil, etc. I jo he encetat, i n'estic molt satisfet, un programa de ciència. Cultura i ciència són dues coses que han d'estar unides i nosaltres, Catalunya, crec que ens hem d'apuntalar en un àmbit en el qual crec que serem capdavanters.

—Com ho pensen fer?

—Hem fet estudis de com s'hauria d'orientar tot el teixit científic de la demarcació. Intentem gravar conferències punteres per penjar-les a la web i que la gent les tingui. Volem crear plataformes de connexió ciutadana, com ara Interacció ?que agrupa gestors culturals? però en temes de ciència: l'anomenem provisionalment Barcelona Science Corner. A més, volem crear la Setmana Internacional de la Ciència i el Pensament de Barcelona. Ara estem fent estudis per després procurar que hi entrin l'Ajuntament, l'Àrea Metropolitana, la Generalitat i, lògicament, Fira de Barcelona i totes les empreses científiques que hi ha aquí. Perquè pensem que Barcelona serà un dels pols científics més importants d'Europa. Això és el que implementarem de nou en aquest mandat. Tan de bo el paranimf que s'està arreglant aquí (Escola Industrial) es destini també a conferències científiques.

—Aquest interès per la ciència és una passió de Juanjo Puigcorbé?

—Sí. Tot això és perquè jo vaig estudiar ciència i filosofia: ciències físiques dos anys; filosofia, tres, i després tres anys de teatre. Vull dir que no m'és aliè. I també tenim un projecte cultural per a Catalunya. Evidentment creiem que l'IVA del 21 per cent ha estat un càstig brutal que ens ha fet molt, molt de mal. En alguns punts, fins i tot un dany irreparable. L'IVA baixarà però també pensem que ha de créixer així mateix el percentatge del PIB que s'hi destina. La carta als reis és que fos el 2,5%. Si fos el 2,1 o 2,2%...

—Ara està parlant de la política cultural en una república catalana?

—Sí, sí, de la República catalana. El 2,1% estaria bé. I la ciència i la cultura sumades, un 3%. Amb això segur que Catalunya agafaria una embranzida enormement gran i això els que ens cal. També hem de reordenar tot l'espai audiovisual perquè jo sóc partidari que Catalunya tingui una cadena en arte catalana. Perquè seria la nostra manera d'introduir tots els nostres productes ?Tv movies i tot això? a Europa. Seria la nostra forta europea. En arte respecta totalment les llengües originals i després pots escollir subtítols: alemany, francès, anglès i castellà.

Hem d'establir fortes relacions amb Europa ?això és tautològic? però també amb Llatinoamèrica, perquè nosaltres tenim dos idiomes i els hem d'aprofitar els dos. Els japonesos van tenir la desgràcia de no tenir un idioma universal i es van dedicar a fer els magnetoscòpis, les màquines de fotografia, és a dir, el continent. Nosaltres podrem fer continent i contingut, perquè tenim dues llengües ?una de minoritària i una de majoritària? i això ho hem d'aprofitar. I esperem que, d'aquí a un temps, en tinguem tres o quatre. De fet el nostre territori no és suficient per a la quantitat de talent que hi ha aquí. Per tant, hem de començar a exportar i importar talent.

—Quina és la principal mancança en política cultural?

—Una llei de mecenatge, perquè així la societat civil es posaria al servei de la cultura i seria productora de cultura indirectament. A França hi ha moltes modalitats i la classe mitjana està influint molt en la cultura francesa. Perquè desgrava, no només a les empreses i a les fundacions. Però el suport i l'oposició és transversal: hi ha grups d'esquerra que l'accepten i grups d'esquerra que no l'accepten; hi ha grups de dreta que l'accepten i grups de dreta que el rebutgen. És una qüestió de poder.

—Des de l'escenari semblava més fàcil administrar els diners de la cultura?

—No. A l'escenari un es despreocupa d'això, perquè si no, malament. Si el públic et veu amb ulls de Tio Gilito, malament. Tot i que hi ha anècdotes famoses: un director de teatre li demanava a una actriu famosíssima de Hollywood que actuava en la seva última obra: "Quan et mires la platea amb la mirada perduda, en aquella pausa, què penses?". I ella contestava: "Compto la gent que ha vingut!".

—Qui era l'actriu?

—La Lauren Bacall. Bromes a banda, els actors i els artistes en general estem vivint un moment molt delicat i molt tremend. Ens han destrossat el nostre espai.

Entrevista d' [Àlex Milian](#) [2] publicada a [El Temps](#) [3] el 13 de febrer del 2017. Fes clic [aquí](#) [4] per veure l'article original

Tags: valor públic de la cultura

- [5]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/CIDOC/blogs/2017/juanjo-puigcorbe-entrevista>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <http://eltemps.cat/author/amilian/>

[3] <http://eltemps.cat/>

[4] <http://eltemps.cat/juanjo-puigcorbe-la-vegueria-de-barcelona-sera-el-nostre-nova-york/>

[5] <https://interaccio.diba.cat/node/6957>